

berpaa, hvilket imidlertid ogsaa var fuldkommen fyldestgjørende. Ministeriet gik ind paa de forskjellige Forslag og Planer, som vare meddeelte; det paapegede kun enkelte Forandringer, som det ansaae for ønskelige i den foreslaaede Organisation af Menigheden, og sluttede derpaa som følger — jeg tør maaskee tillade mig at oplæse denne Deel af Skrivelsen —: „I Forbindelse hermed bemærkes, at naar der fra de her i Staden værende Medlemmer af det omhandlede Troessamfund er organiseret en Menighedsbestyrelse overeensstemmende med de ovennævnte Bestemmelser, navnlig ved Valg af Kirkeværger, og der til Ministeriet indkommer et efter Ovenslaaende affattet, og af Dem“ — Skrivelsen er rettet til Menighedens Præst — „i Forbindelse med Bærgerne underskrevet Udskrift til bemeldte Bestemmelser, tiligemed et Andragende fra Bærgerne om Deres Anerkjendelse som Præst, vil Ministeriet nedlægge allerunderdanigst Forestilling om allernaadigt Anerkjendelse for det biskoppelig-methodistiske Troessamfund her i Riget samt for Dem til at fungere som Præst ved samme i Henseende til de kirkelige Handlinger, der have borgerlig Retsvirkning“. De Betingelser, som Ministeriet dengang stillede for at gjøre dette Skridt, ere fyldestgjorte, og jeg kan ikke andet end betragte Kultusministeriet som i enhver Henseende bundet til at indfri det Løfte, der saaledes blev givet Menigheden. I Tillid til dette Tilfald fra Ministeriet, der er kommet paa en saa bestemt Maade og i saa utvetydig en Form, som den Akt Tilfjendegivelser overhovedet kunne ventes, har den herværende biskoppelig-methodistiske Menighed foretaget forskjellige Skridt, der ikke ere uden en vis Betydning for Menigheden; men vi vide Alle, at der i December Maaned 1863 foregik et Ministerkifte, og at den daværende Kultusminister indtraadte som Conferenzpræsident i det nye Cabinet, medens Kultusministeriet gik over til Biskop Engelstoft. Det forekommer nu mig, at denne Sag laa saaledes afgjort fra Biskop Engelstofts Formand, at der for ham næsten ikke kunde være Tale om Andet end at indfri det givne Løfte, og det egentlig uden Hensyn til, hvorledes den senere tiltraadte Kultusminister i det Hele taget opfattede den Akt af Spørgsmaal, thi, dersom

der overhovedet skal være nogen Orden, og jeg kan sige, nogen Continuitet i den hele Forvaltning, er det nødvendigt, at ikke hver enkelt ny tiltrædende Minister sætter sin private Anskuelse om alle Anliggender i den Grad til bindende Norm, at han omstøder, hvad der er saagodt som fuldsørt af hans Formand. Skledestomindre ansaae den daværende Kultusminister det ikke foreneligt med sin Pligt og Anskuelse at indfri det saa bestemt af Ministeriet givne Løfte. Da Sagen blev bragt under Forhandling her af det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. E. Olsen) viste det sig, at den daværende Kultusminister ikke i og for sig havde Noget imod at anerkjende det paagjældende Troessamfund som bestaaende, men han gik ud fra en Opfattelse af den hele Stilling, der var væsentlig forskjellig fra den, der tidligere havde gjort sig gjældende, idet han antog, at det ikke vilde være tilstrækkeligt til denne Sags Ordning at gaae den administrative Vej, ja end ikke at tage dette enkelte Tilfælde i og for sig, men at man maatte søge at finde en ganske almindelig Regel, en fuldstændig almindelig Lov, hvorefter denne Anerkjendelse for Fremtiden skulde kunne gives, og Ministeren bebudede da, at han havde uarbejdet en fuldstændig Dissenterlov, som han kaldte den, der vel paa Grund af Tidernes Tryk ikke kunde forelægges strax i den daværende Session, men til hvilken han foreløbig havde faaet sine Collegers Samtykke, og som han haabede i en paafølgende Rigsdagssamling at kunne forelægge. Dette førte os naturligtvis ind paa den Strid, som altid kan forudsættes at maatte komme, naar man uden Nødvendighed forlader det enkelte Tilfælde for at finde en almindelig Regel, og navnlig blev der reist den Paastand, at enhver saadan Dissenterlov i sig selv var fornuststridig, ja endog grundlovstridig; det var nemlig det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), der udtalte denne Anskuelse. Naar nu endda den daværende Kultusminister var vedbleven at være Minister, kunde man have haft noget Haab om, at Sagen ad denne Vej kunde være kommet i endelig Orden, men da et nyt Ministerkifte indtraadte for den paafølgende Rigsdagssamling, har Biskop Engelstoft ligesaa lidt været